

La caixa de bombons comunal

Sembla que la temptació de confondre el principi constitucional d'autogovern dels comuns amb el principi de Juan Palomo 'yo me lo guiso, yo me lo como' és molt evident

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 20/01/2016 23:30

Forrest Gump, l'entranyable personatge creat per Winston Groom, podria dir de la política andorrana que és com una caixa de bombons, mai no saps què sortirà. I realment des de fa unes setmanes, sembla que estem en un permanent estat d'incertesa i de sorpresa. Ja ho vam viure abans de les eleccions comunals amb els diferents sainets de pactes i traïcions. Ara, un cop constituïts els nous comuns, a Encamp els ha faltat temps per apujar-se el sou restablint una tretzena paga i, a la vegada, rebaixar el sou de la minoria comunal. A Escaldes-Engordany, tampoc han perdut el temps i a la minoria l'han deixat fora dels consells d'administració de les societats participades com la SEMTEE i CAPESA.

Si a Encamp la pressió popular ha fet mig rectificar la majoria, dient ara que destinaran la tretzena paga a fins socials, a Escaldes ningú ha aixecat massa la veu per denunciar una decisió que va en contra dels principis de transparència i participació ciutadana que s'havien escoltat de TOTS els partits polítics durant la campanya. Però això ja no és tan estrany, doncs els temes de diners sempre provoquen una reacció molt més visceral, sobretot en el complicat moment econòmic com el que encara està passant el nostre país i la majoria dels seus ciutadans i ciutadanes.

Tot plegat forma part d'un gran dèficit democràtic que pateix Andorra, que és la falta d'una llei d'organització i funcionament dels comuns, que fixi, entre altres coses, drets i deures de la majoria i de les minories i que estableixi també uns criteris objectius amb els quals poder calcular la remuneració dels càrrecs polítics, cònsols i consellers. Que no vol dir que tots hagin de tenir la mateixa, però sí que les diferències siguin justificables i pel damunt de tot, justes. És cert que el 2011, tots els comuns van adoptar una ordinació que actualitzava el reglament del 1995, millorant i aclarint certs aspectes, tot deixant-ne molts d'altres al bon parer dels cònsols o de la majoria. Però aleshores ja es va dir que calia elevar-ho al rang de llei, i 4 anys després seguim a l'espera, cosa que em fa creure que no hi ha massa voluntat política per actuar.

Sembla que la temptació de confondre el principi constitucional d'autogovern dels comuns amb el principi de Juan Palomo 'yo me lo guiso, yo me lo como' és molt evident. Però són conceptes diferents i més quan la majoria dels ingressos dels comuns no provenen de recursos propis sinó que són les transferències que els fa el Govern, i doncs que es recaptin a nivell de tot el país.

Tot això ens hauria de fer pensar que hem de deixar enrere els temps dels estats dins de l'estat, de la federació de les 7 parròquies, en definitiva del parroquialisme pur i dur. El 2016 ja tocava entendre que estem tots al mateix vaixell, que viure i votar a Ordino, Sant Julià o Escaldes-Engordany hauria de suposar tenir accés als mateixos serveis, tenir els mateixos drets i deures, poder participar de la mateixa manera a la vida i a la política de la parròquia i que el Comú respectés els representants de la ciutadania de la mateixa manera. Així el pròxim cop que ens toqui obrir la caixa de bombons comunal podrem saber si ens en toca un de dolç o un d'amarg (o igual porta sorpresa).